

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΠΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΣΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΩΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Ο κ. Τρελόνυ έσκυψε τότε κι' αυτός και έπιασε τη λινή ρόμπα. Τη σήκωσε λίγο στο λαϊμό, και από τόν τρόπο που κίτταξε κατάλαβα ότι κάτι τόν εξέπληξε. Τη σήκωσε λίγο ακόμα, όπισθοχώρησε κι' αυτός, και είπλε, δείχνοντας τη μούμια :

— "Η Μαργαρίτα έχει δίκιο ! Το φόρεμα αυτό που φοράει ή βασίλισσα δέν είνε σάβανο ! Γυό δέστε και σεις ! Το προσέξατε ; Δέν τής τώχουνε φορέσει ! Τώχονε άπλώσει έτσι άπάνω στο σώμά της !

Μ' αυτά τώ λόγια, σήκωσε και με τώ δυό χέρια τήν πολύτιμη ζώνη τής μούμιας και τήν έδωσε τής Μαργαρίτας.

"Επειτα σήκωσε τώ λινό φόρεμα και τώ έβαλε με τή μεγαλείτερη προσοχή στο τραπέζι," άφησε τή μούμια γυμνή.

"Εμείς μείναμε τότε με τώ στόμα άνοιχτό μπροστά στο κάλλος τής μούμιας αυτής, που τή βλέπαμε τώρα όλόγυμνη. Τώ μόνο πώ-μενε ακόμα σκεπασμένο ήτανε τώ πρόσωπό τής, που τώ σκέπαζε ένα κομμάτι λινό πανί, όμοιο άκριβώς μ' εκείνο που άποτελούσε τώ φόρεμά.

Ο κ. Τρελόνυ έσκυψε μπροστά, και με χέρια που έτρεμαν λίγο, σήκωσε τήν προσωπίδα που σκέπαζε τώ πρόσωπο, και στάθηκε πίσω... "Εκείνη τή στιγμή, αισθάνθηκα ένα είδος ντροπής... δέν ήτανε σωστό αυτό που κάναμε... ήταν άσέβεια, ύβρις !

Μολταύτα, τώ θέαμα που είχαμε μπροστά μας ήτανε κάτι πρωτοφανές.

Δέν έμοιαζε με μούμια αυτό ! Αυτό έμοιαζε με άγαλμα από μάρμαρο κάτασπρο σαν τώ χιόνι, καμωμένο από τώ χέρι τού Πραξίτέλου !

Δέν έμοιαζε καθόλου με μούμια αυτή εδώ ! Τά πολλά χρόνια κάνουνε και ζαρώνει τώ χρέας, και τώ δέρμα μαυρίζει, σκληραίνει, γίνεται σαν πετσά... "Ετσι είνε όλες οι μούμιες.

Στά μουσειά είχα δει χιλιάδες μούμιες... Τέτοιο πράγμα όμως δέν είχα δει ποτέ ! Τώ δέρμα διατηρείτο σαν νά άνηκε σε άνθρωπο, κι' όχι σε μούμια πέντε χιλιάδων έτών... "Όλοι οι πόροι τού δέρματος εύρισκοντο στη φυσική τους κατάσταση ! Καμιά όντις δέν αδιάκωνε τώ θανατόσιο, τ' όλόασπρο δέρμα, που ήτανε λείο σά μετάξι...

Μόνο τώ δεξιό χέρι, με τώ χτυπημένο και ματωμένο καρπό, καλούσε τήν όμορφιά τής βασίλισσας !

"Αλλά δέν έμεινε πολλήν ώρα έτσι ή βασίλισσα. Τή στιγμή που τήν ξεσκέπασε ο κ. Τρελόνυ, ή κόρη τιν, μ' ένα κίνημα σεβασμού, σά νά εκτελούσε κάποιον καθήκον ιερό και άπαράβιαστο, άρπαξε τώ λινό φόρεμα και τώ άπλωσε πάλι έπάνω στο σώμα τής.

Δέ βλέπαμε πιά παρά τώ πρόσωπο τής μούμιας, τώ όποιο μās έκανε περισσότερο έντυπιο από τώ σώμα...

Δέν φαινότανε νεκρό, τώ πρόσωπο αυτό φαινότανε ζωντανό ! Τά μάτια ήτανε μέν κλειστά, αλλά φαινότανεσσαν έτοιμα ν' άνοιξουν ! Τά φρύδια διατηρούντο θαυμασία. Τώ στόμα τής ήτανε κλειστό, αλλά μέσ' άπ' τώ κόκκινα χείλη τής διεκρίνεται μιά σειρά από μικρά, κάτασπρα δόντια...

Τά μαλλιά τής, άφθονα και μαύρα σαν τού κόρακα τώ φτερά, έστόλιζαν τώ μέτωπό τής.

Μ' εξέπληξεν έξ άλλου πολύ ή όμοιότης τής μούμιας με τήν Μαργαρίτα. Αυτή ή γυναίκα, -δέν μπορούσα πιανάτ' ήλέω μούμια, γιατί δέν χωρούσε στο νου μου ότι ήτανε πτώμα πέντε χιλιάδων έτών αυτό που βλέπαμε μπροστά μας - αυτή ή γυναίκα, λέγω, ήταν τώ είδωλο τής Μαργαρίτας, όπως ήταν όταν τήν πρωτοείδα έγω. Τήν καταπληκτική αυτή όμοιότητα ηύξανε ακόμα περισσότερο ή πολύτιμη χήνα που είχε ή μούμια στα μαλλιά τής, όμοια μ' εκείνη που φορούσε τότε ή Μαργαρίτα... "Ηταν ένα ύπεροχο κόσμημα μ' άσπρες πέτρες.

Ο κ. Τρελόνυ καθώς τήν κίτταξε, φάνηκε μιά στιγμή σαν νά ταράχτηκε. "Η Μαργαρίτα τώ πρόσεξε αυτό και τόν άγκάλιασε.

Τότε τόν άκουσα νά ψιθυρίζει :
— Μου φαίνεται πώς σέ βλέπω μπροστά μου πεθαμένη, κόρη μου !

"Επληκολούθησε σιωπή. Δέν άκουγότανε παρά ό άέρας που φύσουςε τώρα άγρια, και τώ κρύμα που δέρνανε άλύπητα τούς βράχους.

Πρώτος μίλησε ο κ. Τρελόνυ :

"Αργότερα, πρέπει νά προσπαθήσουμε νά μάθουμε τόν τρόπο με τόν όποιον είνε βαλσαμωμένη ή βασίλισσα Τέρα. Αυτό είνε

κάτι άγνωστο σέ μās. Δέ φαίνεται νά τήν έχον άνοίξει γιά νά βγάλουν τώ έντόσθιά τής τούναντιόν, φαίνεται ότι όλα τώ έντόσθιά τής τώ έχον άφίσει άνέπαφα μέσα στο σώμα τής. "Επειτα, γιά νά διατηρηται έτσι, θά πη πώς έχουνε διοχετεύσει κερι ή παραφίνη ή άλλο τίποτε παρόμοιο στις φλέβες τής' άλλωώς δέν μπορούσε νά γίνη.

"Η Μαργαρίτα μās παρεκάλεσε νά πάμε τή βασίλισσα στην καμάρά τής. Τή σήκώναμε λοιπόν, τήν πήγαμε μέσα και τήν έπλώσαμε στο κρεβάτι τής.

— "Αφήστε με μόνη μου με τή βασίλισσα, μās ειπε ή δεσποινίς Τρελόνυ. Μένει ακόμα άρκετός καιρός ως τήν ώρα τού πειράματος και δέν θέλω νά τήν άφίσει εκεί, μοναχή τής, στο δανάτο ήλεκτρικό φώς. "Επειτα έχουμε καθήκον νά τήν ντύσουμε" όταν γίνη τώ μεγάλο πείραμα, πρέπει νά φοράη τώ φόρεμα που φορούσε μέσα στη σαρκοφάγο, γιατί αυτό είνε τώ θέλημα τής.

Σέ λίγο, ή Μαργαρίτα ήρθε και με φώναξε: "κι' όταν πήγαμε μαζί στην καμάρά τής, είδα ότι είχε φορέσει στην βασίλισσα τώ θανατόσιο λινό φόρεμα με τώ χρυσά κεντήματα. Τής είχα φορέσει επίσης και όλα τώ κοσμήματά τής. Γύρω τής είχε άνάψει κεριά, και στο στήθος τής είχε άκουμπήσει άσπρα λουλούδια.

Πιασμένοι χέρι με χέρι, σταθήκαμε και τήν κυττάζαμε κάμποσην ώρα. "Επειτα, στεναχίζοντας, τήν έσκέπασε μ' έν' άπ' τώ δικά τής όλόασπρα σεντόνια, εκλείσαμε τήν πόρτα μ' έρύματα.

Πήγαμε στο δωμάτιο που ήτανε μαζεμένοι όλοι οι άλλοι. "Εκει άρχισαμε νά συζητούμε γιά διάφορα ζητήματα σχετικά με τώ μεγάλο πείραμα.

Κατάλαβα όμως ότι κανένας δέ μιλούσε με όρεξη. "Όλοι συζητούσαμε βεβιασμένα ή άναμονήμās είχε έννευρίσει. "Επειτα, κατάλαβα ακόμα ότι όκ. Τρελόνυ διατηρούσε ακόμα κάποιον φόβο άπ' τόν καιρό τού ληθάγγου του. Μολταύτα, ή δήλοις του και ή ένεργητικότης του δέν είχαν έπηρεασθεί και πολύ. Είχαν ακόμα έξαντληθεί και σαματικώς, όπως άλλωστε ήταν φυσικό.

"Ομοιάποτε έπηρε ένατοσί μās με τόν Κορμπέκ και μίλησαν ιδιαίτερος άρκετή ώρα.

"Όλο αυτό τώ διάστημα τής άναμονής ή Μαργαρίτα φαινόταν ότι άνηπονοόσθε φοβερά. "Όσο πήγαινε και χλωμότανε. Φαινότανε τόσο χλωμή, όπως όχισια ν' άνησχω σοβαρά γιά αυτήν. Τής είπα νάρθη μαζί μου στη βιβλιοθήκη, και προσπάθησα νά τήν καταφέρω νά έπλωθώ λίγο στον καναπέ και νά ήσυχάζη. Είχαμε ακόμα δυό ώρες ως που νά γίνη τώ πείραμα. Τής ύποσέθηκα λοιπόν πώς θά έμεινα κοντά τής και θά τήν ξυνοούσα όποια ώρα μούλεγε. Δέ θέλησώμως νά κοιμηθώ έπ' ουδέν λόγω και μ' εύχαρίστησε μ' ένα χαμόγελο γιά τήν καλωσύνη μου.

"Αφού είπα πώς δέν μπορούσα νά τήν καταφέρω νά ήσυχάζη, κάθησα μαζί τής στη βιβλιοθήκη" μίλησαμε γιά διάφορα πράγματα περισσότερο από μιά ώρα. "Επειτα άποφάσισε νά πάη νά ιδη τόν πατέρα τής στην καμάρά του, και τήν άκολούθησα.

Ηύραμε και τούς τρεις φίλους μας νά περιμένονε άμίλητοι τήν ώρα. Με τήν ιδέα ότι είχαν κάνει ότι ήτανε στο χέρι τους νά κάνουνε, περιμένανε με άνοπαιμένη τή συνείδησι. Καθήσαμε και μεις μαζί τους και περιμέναμε.

"Όταν χτύπησε δύο, σηκωθήκαμε όλοι" ξεχάσαμε άμέσως τίς σκέψεις όπου είμαστε βυθισμένοι, και δέ σκεφτόμαστε παρά τή δουλειά μας.

Πρώτα - πρώτα, κυττάξαμε νά δούμε άν ήτανε κλειστά τώ παράθυρα, και έτοιμάσαμε τίς προσωπίδες μας γιά νά τίς φορέσουμε τήν ώρα που θάρχιζε τώ πείραμα. Είχαμε άποφάσισε νά φορέσουμε όλοι προσωπίδα, από φόβο, μήπως, όταν άνοιγε τώ μαγικό κιβώτιο, έβγαινε άπο μέσα κανένα δηλητηριώδες άέριο ή τίπαχ' άλλο παρόμοιο και μās έβλαπτε. Γιατί κανένας μας δέν άμφέβαλλε πιά ότι κατά τή διάρκειά τού μεγάλου πειράματος θάνοιγε τώ μαγικό κιβώτιο.

(Ακολουθεί)



"Επίσης ένα τοσί με τόν Κορμπέκ

Προσεχέστατα τώ αισθηματικώτατεν μυθιστόρημα τού κ.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

«Πιστή στον Έρωτα»

Γραμμένο χέριν τού «Μπουκέτου»